

## Pekař, student, řeholník a kněz



„*Alea iacta est*“ – „*Kostky jsou vrženy*“

Někdy kolem r. 1771 strávil Jan Hofbauer půl roku v Itálii jako poustevník. V té době také přijal své nové jméno – Klement. Domů se vrací jako jednadvacetiletý muž a vděčně přijímá možnost navštěvovat školu ve zdejší klášter znojenských premonstrátů. Po opuštění kláštera v r. 1777 strávil opět nějaký čas jako poutník, poustevník a pekař. Klementovi bylo už skoro třicet let, když odešel do Vídně a našel si práci v pekařství „U železné hrušky“.

Mistr Weyring, u kterého pracoval, s ním byl velmi spokojen a dokonce mu nabídl za ženu svoji dceru, která se v něm zhlédla. Byla to velmi lákavá nabídka. Klement se mohl konečně usadit, založit rodinu, úspěšně provozovat svoji živnost... jenže on v sobě cítil povolání být knězem. Jediné, co mu v tom dosud bránilo, byl nedostatek peněz na studia.

Jednoho dne r. 1780 se ale rázem vše změnilo. Klement vycházel po mši sv. z kostela, kde pravidelně ministroval, a všimnul si tří dam, které stály bezradně u východu. Z nebe se lily proudy vod a Klement se nabídl, že obstará fiakr. Cestou domů spolu rozmlouvali a jeho touha stát se knězem vyšla najevo. Dámy von Maul byly svobodné a poměrně dobře finančně zajištěné. Nabídky se, že jeho studia uhradí. Z pekaře Klementa se tak, jakoby zázrakem, stává student filosofie a teologie.

Během studií Klement poznal přátele, kteří významně ovlivnili jeho další život. Jmenujme alespoň jezuitského kněze A. Diesbacha, díky kterému se Klement seznámil se spisy Alfonze Marii de Liguori – zakladatele redemptoristů, ke kterým sám později vstoupil. Velké přátelství uzavřel s Josefem von Penclerem, synem diplomata Marie Terezie a se spolužákem Tadeášem Hýblem vytvořil až do konce života nerozlučnou dvojici. Teologická studia ve Vídni však byla v té době silně ovlivněna josefinismem, osvícenstvím a volnomyšlenkářstvím. Od kněží se očekávalo, že budou hlavně prodlouženou rukou státních úřadů mezi prostými lidmi. Klementovo zklamání z takových studií bylo veliké. Na jedné z přednášek se již neovládnul a opustil posluchárnu se slovy: „Pane profesore, co zde přednášíte už není katolické!“

V r. 1784 společně s Tadeášem Hýblem opouští Klement Vídeň a jako už mnohokrát v těžkých chvílích svého života zamířil do Říma. Cesta pěšky jim trvala asi 20 dní. V Římě dospěl Klement k zásadnímu životnímu rozhodnutí – vstoupit do řeholní kongregace redemptoristů. Dne 24. října 1784 přijal společně s kamarádem Hýblem řeholní oděv a 18. března 1785 oba složili řeholní sliby chudoby, čistoty a poslušnosti. Poté dokončili svá studia a 29. března 1785

byli v Altari vysvěceni na kněze. Klementovi bylo 34 let a skončilo tak dlouhé období jeho hledání. Kostky byly konečně vrženy.

{phocagallery view=category|categoryid=64}